

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Ladislava Hejtmánka a soudkyně JUDr. Hany Kadaňové, Ph.D. a JUDr. Naděždy Treschlové ve věci

žalobce

Ing. D. P., Ph.D., insolvenční správce
sídlem X
zastoupený advokátem Mgr. Tomášem Doležilem Ph.D., LL.M.
Eur
sídlem Ovocný trh 573/12, Praha 1

proti

žalovanému

Ministerstvo spravedlnosti
sídlem Vyšehradská 16, Praha 2

o žalobě proti rozhodnutí ministryně spravedlnosti ze dne 18. 3. 2021, č.j. MSP-116/2020-ODKA-ROZ/5

takto:

- I. Rozhodnutí ministryně spravedlnosti ze dne 18. 3. 2021, č.j. MSP-116/2020-ODKA-ROZ/5, a rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 11. 2020, MSP-14/2018-OINS-SRIS/10, se zrušují a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku na náhradu nákladů řízení částku 13.200 Kč, a to k rukám zástupce žalobce advokáta Mgr. Tomáše Doležila, Ph.D., LL.M. Eur.

Odůvodnění:

Základ sporu

- 1 Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí ze dne 18. 3. 2021, č.j. MSP-116/2020-ODKA-ROZ/5 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým ministryně spravedlnosti (dále jen „žalovaný“, přičemž jako žalovaný je v tomto rozsudku označován i správní orgán 1. stupně, nemá-li odlišení význam pro kontext odůvodnění) zamítla žalobcův rozklad, podaný proti rozhodnutí Ministerstva spravedlnosti (dále jen „správní orgán 1. stupně“), ze dne 19. 11. 2020, MSP-14/2018-OINS-SRIS/10 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), jímž byl žalobce shledán vinným ze spáchání přestupku podle § 36b odst. 1 písm. i) zákona č. 312/2006 Sb., o insolvenčních správcích (dále jen „ZIS“), ve spojení s § 40 odst. 3 zákona č. 182/2006 Sb., o úpadku a způsobech jeho řešení (dále jen „IZ“).
- 2 Uvedeného přestupku se žalobce podle správních rozhodnutí dopustil tím, že v řízení sp.zn. KSPA 53 INS 16156/2017 dne 11. 10. 2017 v provozovně na adrese X (dále též „provozovna č. 1“) za sebe nechal vykonávat funkci paní S. V. a pana M. Č., tedy osoby, které jej zastupovaly na základě udělené plné moci, a v řízení sp.zn. KSPH 72 INS 18373/2017 dne 30. 1. 2018 v provozovně na adrese X (dále též „provozovna č. 2“) za sebe nechal vykonávat funkci pana L. K., který byl zároveň zaměstnancem společnosti Insolvence 2008 a.s., tedy třetího subjektu, přičemž současně v době úředních hodin tento zaměstnanec vykonával činnost pro nejméně 26 insolvenčních správců a funkci přinejmenším pro 6 insolvenčních správců, v rámci jejichž řízení měl přístup k dokladům, na jejichž základě byl sestaven seznam přihlášených pohledávek, jakož i k dalším dokumentům, tedy žalobce opakovaně porušil povinnost postupovat při výkonu funkce svědomitě a s odbornou péčí a vykonávat funkci insolvenčního správce osobně nebo prostřednictvím zaměstnanců svých či zaměstnanců dlužníka. Žalobci bylo uloženo napomenutí.

Žaloba

- 3 Žalobce v podané žalobě namítal ohledně svého zastoupení v provozovně č. 1, že z ust. 40 odst. 3 IZ nevyplývá povinnost insolvenčního správce vykonávat veškeré činnosti spojené s výkonem funkce insolvenčního správce pouze osobně nebo prostřednictvím zaměstnanců svých nebo dlužníkůvých. Připomněl, že vytčené skutky se staly před účinností novely IZ a je na ně tedy nezbytné aplikovat IZ ve znění účinném do 31. 5. 2019. V tomto ohledu namítl i rozpor s judikaturou, která aprobejme smluvní zastoupení jako způsob zajištění výkonu funkce insolvenčního správce; citoval z judikatury Nejvyššího správního soudu a Ústavního soudu. Měl za to, že žalovaný vykládá ust. 40 odst. 3 IZ v rozporu s cílem zákonodárce. Dle žalobce umožňuje-li zákon insolvenčnímu správci „pověřit svého zaměstnance i zaměstnance dlužníka, aby za něho jednal v soudních a jiných řízeních“, neznamená to, že mezi taková „jiná řízení“ počítá i insolvenční řízení samotná. Také z komentářové literatury, na kterou žalobce odkázal, vyplývá, že těmito jinými řízeními jsou myšlena například řízení daňová a obdobná správní řízení. Podle žalobce ust. § 40 IZ neupravuje způsob výkonu funkce insolvenčního správce, ale způsob jednání insolvenčního správce za dlužníka a procesní legitimaci insolvenčního správce. Ani ve vztahu k těmto řízením ovšem není dána povinnost jednat výhradně osobně nebo prostřednictvím zaměstnance svého nebo dlužníkovy, v IZ ve znění do 31. 5. 2019 není nikde stanovena povinnost výhradně osobního výkonu funkce insolvenčního správce, a nelze tedy dovozovat z možnosti nechat se v určitých řízeních zastoupit zaměstnancem svým nebo dlužníkovým, že jde o jediný možný způsob zastoupení. I kdyby mělo toto

ustanovení dopadat i na samotné insolvenční řízení, nebylo by možné jej vykládat tak, že by insolvenční správce nemohl pro žádnou činnost s ním související (včetně základního zajištění chodu provozovny) využít jinou osobu než svého zaměstnance nebo zaměstnance dlužníka. I kdyby pak žalobce připustil, že výklad žalovaného je správný, pak by bylo nezbytné aplikovat ústavní zásadu „in dubio pro libertate“, podle které je-li k dispozici více výkladů veřejnoprávní normy, je třeba volit ten, který vůbec, resp. co nejméně, zasahuje do toho kterého základního práva či svobody. V souladu s touto zásadou by musel být upřednostněn výklad, který možnosti zastoupení insolvenčního správce jinými subjekty rozšiřuje a nikoli zužuje. Neexistuje-li zákonné pravidlo, které by žalobci zakazovalo pověřit určitými činnostmi souvisejícími s výkonem funkce insolvenčního správce osoby odlišné od vlastního zaměstnance nebo zaměstnance dlužníka, nemohl se žalobce ani dopustit jeho porušení. V tomto ohledu žalobce namítl, že pan M. Č. byl pověřen pouze k jednoduchým administrativním činnostem, jako je přebírání poštovních zásilek, nebo umožnění nahlédnutí do seznamu přihlášených pohledávek na základě konkrétního pokynu žalobce a pod jeho přímou kontrolou a s úzce omezeným přístupem k informacím v insolvenčních řízeních vedených žalobcem. Žalobce je proto přesvědčen, že řádný výkon jeho funkce nebyl ohrožen. Zdůraznil zásadu „nullum crimen, nulla poena sine lege“, k níž v souvislosti se správním trestáním insolvenčních správců citoval z judikatury Nejvyššího správního soudu.

- 4 Ohledně svého zastoupení v provozovně č. 2 žalobce namítl nepodloženost závěrů žalovaného o tom, že byl-li pan L. K. současně zaměstnancem dalších insolvenčních správců a společnosti Insolvence 2008, pak nebyl schopen pro žalobce řádně plnit práci na základě dohody o provedení práce, nemohl dodržet svou povinnost mlčenlivosti, ani povinnost nahlásit žalobci případný střet zájmů. Žalovaný nesprávně vychází z předpokladu, že pan L. K. měl přístup k podkladům ve všech žalobcem vedených řízeních. Žalobce objasnil, že při kontrole v provozovně č. 2 (tak jako při kontrole v provozovně č. 1) bylo umožnění nahlédnutí do seznamu přihlášených pohledávek zajištěno totožným způsobem tak, že v případě, kdy bylo o takové nahlédnutí kýmkoli požádáno, zavolal zaměstnanec nejprve žalobci, který osobně posoudil a rozhodl, zda má být nahlédnutí umožněno. Až pokud rozhodl, že ano, vygeneroval zaměstnanci údaje pro jednorázový, časově omezený přístup pouze ke konkrétní složce. Obdobným způsobem byla zajištěna možnost nahlédnutí do seznamu přihlášených pohledávek také u ostatních insolvenčních správců, pro které vykonával žalobcův zaměstnanec totožnou práci. Pro žalobce je ovšem logicky rozhodující pouze to, zda jeho zaměstnanci plní řádně své pracovní úkoly ve vztahu k němu. Jelikož tak vždy činili, neměl důvod se jakkoli zabývat tím, zda mají ještě další pracovněprávní závazky. Vzhledem k popsanému procesu, jakým bylo nahlížení do seznamů přihlášených pohledávek žalobcem zajišťováno, žalobce vykonával přímý dohled nad výkonem práce svých zaměstnanců, když ti ani nemohli umožnit nahlédnutí do jakýchkoli dokumentů bez žalobcova konkrétního a výslovného pokynu, ani k takovým dokumentům sami neměli přístup. Podstatný je podle žalobce také charakter této činnosti, kdy to není žalobcův zaměstnanec, kdo zcela samostatně umožňuje nahlédnutí do seznamu přihlášených pohledávek. Rozhodnutí o povolení nahlédnout do seznamu a následné zpřístupnění dokumentů činí vždy osobně přímo žalobce a jeho zaměstnanci pouze fyzicky zprostředkovávají samotné nahlédnutí. V kombinaci s tím, že byli žalobcovi zaměstnanci vždy bezúhonnými osobami, které byly řádně zaškoleny a kontrolovány, je žalobce přesvědčen, že mu v tomto ohledu nelze vytýkat jakékoli pochybení či nedbalost. Žalobce odmítl, že by pro vysoké množství řízení, ve kterých měli žalobcovi zaměstnanci

vykonávat práci i pro jiné insolvenční správce, nemohla být dohoda o provedení práce řádně plněna. Žalobcovi zaměstnanci plní své pracovní úkoly v podobě zprostředkování nahlédnutí do seznamu přihlášených pohledávek pouze ve vztahu k řízením, ve kterých je nahlédnutí vyžádáno. Žalobce přitom je schopen vyhodnotit časovou náročnost práce, kterou jeho zaměstnanci musí v rámci úředních hodin pokrýt, a na základě toho i kvalifikovaně zhodnotit, zda je pro něj z podnikatelského hlediska možné zaměstnance sdílet s dalšími insolvenčními správci. Sdílení zaměstnanců nemohlo ovlivnit řádný výkon žalobcovy funkce, což ostatně vyplývá i z řádné součinnosti při kontrolách. V tomto ohledu žalobce odkázal na skutečnost, že Ústavní soud zrušil vyhlášku ministerstva spravedlnosti, která mimo jiné požadovala fyzickou přítomnost insolvenčních správců v provozovně po celou dobu úředních hodin. Žalobce namítl, že vyšší počet provozoven jednoho insolvenčního správce nevypovídá nic o kvalitě výkonu funkce konkrétního insolvenčního správce a je přesvědčen, že bez prokázání konkrétního pochybení nemůže být sankcionován. Z žádného předpisu nevyplývá omezení počtu pracovněprávních vztahů jednoho zaměstnance vůči více zaměstnavatelům. Je tedy podle žalobce nepřípustné, aby takové omezení vytvářel žalovaný pouze výkladem bez zákonného podkladu, navíc v situaci, kdy již předchozí snaha explicitně omezit možnosti vytváření provozoven insolvenčních správců byla Ústavním soudem posouzena jako protiústavní zásah do svobody podnikání. Takový postup také zasahuje do legitimního očekávání insolvenčních správců v to, jakým způsobem mohou svou funkci vykonávat a za jaké jednání budou sankcionováni.

- 5 K výtce neschopnosti zaměstnance dodržet povinnost mlčenlivosti a povinnost nahlásit žalobci případný střet zájmů žalobce namítl, že dotčený zaměstnanec neměl nikdy přístup k dokumentům ve všech žalobcem vedených řízeních a stejně tomu bylo i u ostatních jeho zaměstnavatelů. Objem těchto řízení není relevantní. Žalobce je přesvědčen, že zachování mlčenlivosti není nijak ztíženo vyšším počtem případů, kterých se tato povinnost týká, nadto šlo v jeho případě o počet v řádu jednotek. Žalobce poukázal na ust. § 45 IZ, podle kterého: *„Insolvenční správce zachovává mlčenlivost o skutečnostech, o kterých zvláštní právní předpis stanoví povinnost mlčenlivosti, pokud se o nich dozvěděl při výkonu své funkce, a to i po jejím skončení.“* Z citovaného ustanovení dle žalobce vyplývá, že toto dopadá na ochranu informací, o kterých zvláštní právní předpis stanovuje povinnost mlčenlivosti. Naopak základní informace týkající se insolvenčního řízení jsou běžně veřejně dostupné, neboť je má insolvenční správce povinnost zveřejňovat. V posuzovaném správním řízení dle žalobce nebylo zjištěno, že by s tímto typem informací vůbec pak L. K. přišel do styku. Navíc, teprve porušení povinnosti zachovávat mlčenlivost znamená jednání v rozporu s tímto ustanovením. Nepostačuje tedy skutečnost, že se takovéto informace objeví v jednotlivých insolvenčních řízeních (což se navíc v posuzovaných případech nestalo. Žalobci navíc ani není porušení tohoto ustanovení kladeno za vinu, ale je jeho prostřednictvím dovozováno porušení svědomitého výkonu funkce insolvenčního správce. V tomto ohledu je ovšem žalobce přesvědčen, že ust. § 45 je vůči § 36 odst. 1 IZ ve vztahu speciality, přičemž nelze jednání, které by pouze hypoteticky mohlo vést k porušení povinnosti podle speciálního ustanovení, posuzovat jako porušení obecné povinnosti jednat svědomitě. Totéž dle žalobce platí i pro závazek zaměstnance nahlásit žalobci případný střet zájmů. V první řadě by již ze samotné podstaty musel tento zaměstnanec mít alespoň k jednomu z řízení jakýkoli vztah, resp. zájem na jeho výsledku. V takovém případě by pak pochopitelně neměl problém rozpoznat případ, kdy by takový zájem mohl ovlivnit výkon jeho práce pro žalobce.

- 6 Žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil. Spolu se zrušením napadeného rozhodnutí navrhl i zrušení rozhodnutí prvostupňového.

Vyjádření žalovaného

- 7 Žalovaný s podanou žalobou nesouhlasil. K problematice právní kvalifikace skutků uvedl, že insolvenční správce má jako zvláštní procesní subjekt samostatné postavení jak vůči dlužníkovi, tak vůči věřitelům, platí pro něj, že je v insolvenčním řízení oprávněn jednat a vystupovat výlučně způsobem výslovně upraveným procesním předpisem. Jeho činnost při výkonu funkce je třeba považovat za zvláštní procesní postup, který může vykonávat pouze osoba, která k tomu má příslušné oprávnění. V podrobnostech žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a citoval z něj. Uvedl, že podle jeho přesvědčení žalobcovo jednání naplnilo jak formální, tak materiální znak přestupku podle § 36b odst. 1 písm. i) IZ a došlo jím k narušení veřejného zájmu na řádném výkonu činnosti insolvenčních správců projevující se narušením důvěryhodnosti žalobce jako insolvenčního správce. Trval na tom, že v řízení bylo prokázáno naplnění skutkové podstaty přestupku, a že zákonodárce měl v úmyslu předmětné jednání žalobce potrestat. Úmyslem zákonodárce bylo totiž zajistit řádný výkon činnosti insolvenčního správce v provozovně, to znamená mimo jiné zajistit i to, že insolvenční správce bude při výkonu své funkce postupovat svědomitě a s odbornou péčí ve smyslu § 36 odst. 1 IZ. Důležitost řádného zajištění výkonu činnosti insolvenčního správce v provozovně se zvyšuje tím spíše, když přílohy přihlášek pohledávek nejsou veřejně přístupné v žádném centrálním informačním systému, a je tedy možné do nich nahlédnout právě jen v sídle či provozovně insolvenčního správce. Podle žalovaného žalobce nemohl ve vymezených úředních hodinách v provozovně skutečně a řádně vykonávat činnost insolvenčního správce, když v provozovnách nevykonával tuto funkci osobně ani prostřednictvím jiné oprávněné osoby, resp. vykonával tuto funkci prostřednictvím svého zaměstnance, který v určitý okamžik vykonával činnost insolvenčního správce pro několik desítek insolvenčních správců najednou. Takové jednání žalobce považuje žalovaný za nezákonné, resp. zákon obcházející. Dále žalovaný vyslovil názor, že správní řízení bylo provedeno v souladu se všemi zásadami správního trestání, postupem žalovaného nedošlo k nepřípustnému zásahu do procesních práv žalobce ani do jeho ústavně garantovaného práva na spravedlivý proces, žalovaný v průběhu správního řízení postupoval zcela v souladu se zásadou zákonnosti, provedl veškerá potřebná zjištění stran existence rozhodných skutkových okolností, zjištěný skutek správně právně kvalifikoval a rozhodnutí v souladu s podklady přezkoumatelně a logicky odůvodnil. Žalovaný též dostatečně vysvětlil, jakým způsobem došlo jednáním žalobce k ohrožení zákonem chráněného zájmu. Žalovaný nezkrátil žalobce na jeho procesních právech. S ohledem na uvedené je žalovaný toho názoru, že jím provedený výklad předmětných ustanovení nelze považovat za nepřípustně extenzivní. Žádná z žalobcem zmiňovaných zásad nebyla žalovaným porušena. Rozsudky Nejvyššího správního soudu citované žalobcem v kontextu této části námitky nejsou proto podle žalovaného případné. K námitce judikaturou Ústavního soudu žalovaný uvedl, že předmětem řízení před Ústavním soudem byla toliko otázka protiústavnosti stanovení povinnosti nepřetržité fyzické přítomnosti insolvenčního správce v provozovně po celou dobu úředních hodin, resp. osobní výkon funkce insolvenčního správce „*ve smyslu provádění veškerých úkonů výhradně sebou samým*“, nikoli otázka stran osob, prostřednictvím kterých je insolvenční správce oprávněn vykonávat svou funkci, resp.

činnosti z ní plynoucí. Podle žalovaného insolvenčního správce může ke své činnosti použít jiných osob, ovšem pouze v situacích a za podmínek stanovených insolvenčním zákonem. Žalovaný tedy nerozporuje a ani v rozhodnutích nikde netvrdí, že by měl insolvenční správce veškeré úkony v insolvenčním řízení vykonávat výhradně osobně. Podle žalovaného ale již ust. § 40 odst. 3 IZ, ve znění účinném do 31. 5. 2019, stanovovalo, že insolvenční správce má svou funkci, resp. činnost vykonávat tam, kde mu zákon výslovně nepředepisuje vykonávat ji osobně, pouze pomocí osob, prostřednictvím nichž mu to zákon umožňuje, což v projednávaném případě splněno nebylo. K žalobní argumentaci možností insolvenčního správce nechat se zastoupit advokátem či jinou osobou v případě incidenčního sporu žalovaný uvedl, že v incidenčním sporu nemá insolvenční správce postavení zvláštního procesního subjektu jako v insolvenčním řízení, ale je zde běžným účastníkem řízení, proto se na něj uplatní pravidla pro zastoupení účastníka řízení podle občanského soudního řádu. V tomto případě tedy insolvenční zákon insolvenčnímu správci výslovně umožňuje nechat se zastoupit advokátem, popřípadě jinou osobou.

- 8 K zajišťování činnosti insolvenčního správce v provozovně prostřednictvím zaměstnance žalobce žalovaný odkázal na své stanovisko k právní kvalifikaci skutků a na odůvodnění napadeného rozhodnutí, z nějž citoval. Doplnil, že zájmem chráněným zákonem je zde řádný výkon činnosti insolvenčního správce v provozovně, který byl popsáným jednáním žalobce opakovaně narušen. Předmětným správním řízením byl pak sledován právě chráněný zájem na řádném výkonu funkce insolvenčního správce v provozovně a s ním spojená povinnost vykonávat tuto funkci svědomitě a s odbornou péčí. Důležitost řádného zajištění výkonu činnosti insolvenčního správce v provozovně se přitom zvyšuje tím spíše, když přílohy přihlášek pohledávek nejsou veřejně přístupné v žádném centrálním informačním systému a je tedy možné do nich nahlédnout právě jen v sídle či provozovně insolvenčního správce; nejedná se tedy o výlučně veřejné informace, jak tvrdí žalobce. K námitce zásahu do žalobcova práva na podnikání garantovanému Listinou základních práv a svobod žalovaný uvedl, že právo na podnikání musí být vykonáváno v souladu s podmínkami jeho výkonu a omezeními stanovenými zákonem, a to v případě žalobce zejména insolvenčním zákonem a zákonem o insolvenčních správcích. Pokud pak insolvenční zákon určuje okruh osob, které mohou v konkrétních situacích za insolvenčního správce jednat, nelze považovat za překročení pravomocí žalovaného, když po insolvenčních správcích požaduje, aby svou činnost v souladu s tímto zákonem vykonávali.
- 9 Žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl.

Průběh řízení před správními orgány a obsah správního spisu

- 10 Z předloženého správního spisu soud zjistil následující pro své rozhodnutí podstatné skutečnosti.
- 11 Dne 11. 10. 2017 byla v žalobcově provozovně v X (provozovna č. 1) provedena správním orgánem kontrola. Z Úředního záznamu o provedené kontrole ze dne 11. 10. 2017 soud zjistil, že provozovna byla sdílena více insolvenčními správcí, kontrola se týkala také jiných insolvenčních správců. Úřední záznam je formulářového typu, má 12 stran a jsou v něm na počítači předvyplněné údaje o pěti konkrétních insolvenčních správcích, přičemž tyto údaje jsou na některých stranách ručně přeškrtnuté a ručně přepsané na údaje jiných insolvenčních správců. Na str. 1, 2 a 7 Úředního záznamu jsou takto přeškrtnuté údaje o

insolvenční správkyni Ing. A. F. a jsou ručně přepsané na žalobce. Jméno insolvenční správkyně Ing. A. F. naopak není přeškrtnuto a není ručně přepsáno na str. 3 a 4 Úředního záznamu. V takto vedeném úředním záznamu je vyznačeno, že činnost v provozovně Ing. A. F. byla zajištěna prostřednictvím pověřené osoby, která nebyla zaměstnancem kontrolované osoby (str. 3). Dále je v něm vyznačeno, že žalobce při kontrole v řízení sp.zn. KSPA 53 INS 16156/2017 neumožnil nahlédnout do seznamu přihlášených pohledávek a do dokladů, na jejichž základě byl sestaven. Ručně je připojena poznámka „*nenasdílený spis*“ (str. 7).

- 12 Z Protokolu o kontrole vyhotoveného dne 23. 10. 2017 soud zjistil, že v provozovně byl přítomen pan M. Č., který se prohlásil za osobu pověřenou k výkonu činnosti žalobce v provozovně na základě plné moci, a dále paní S. V., o níž kontrolující osoby usoudily vzhledem k povaze její činnosti, že je rovněž pověřenou osobou. Kontrolující osoby si vyžádaly zpřístupnění podkladů pro insolvenční řízení sp.zn. KSPA 53 INS 16156/2017, konkrétně požadovaly nahlédnout do spisu. Pověřená osoba sdělila, že do spisu není možné nahlédnout, neboť kontrolovaná osoba nenasdílila podklady do dálkově přístupného spisu.
- 13 Z plné moci ze dne 17. 8. 2017 soud zjistil, že žalobce zplnomocnil pana M. Č. k zastupování v úředních hodinách v provozovně, a to mimo jiné k umožňování účastníkům insolvenčního řízení nahlédnout do seznamu přihlášených pohledávek a do podkladů, na jejichž základě byl sestaven, a k umožňování vyjádření dlužníka k přihlášeným pohledávkám. Plná moc pro paní S. V. není ve správním spisu založena.
- 14 Dne 30. 1. 2018 byla v žalobcově provozovně v X (provozovna č. 2) provedena správním orgánem další kontrola. Z Úředního záznamu o vykonané kontrole ze dne 30. 1. 2018 soud zjistil, že činnost v žalobcově provozovně byla zajištěna prostřednictvím pověřené osoby, která byla zaměstnancem kontrolované osoby na dohodu o provedení práce. Při kontrole bylo umožněno nahlédnout do spisu sp.zn. KSPH 72 INS 18373/2017. V Úředním záznamu je ručně poznamenáno, že přístup byl po telefonátu s kontrolovanou osobou, byl omezený ad hoc, podrobnosti o činnosti v provozovně jsou zaznamenány ve spisu insolvenčního správce JUDr. R. F., MBA.
- 15 Z Protokolu o kontrole vyhotoveného dne 21. 3. 2018 soud zjistil, že provozovna byla sdílena více insolvenčními správci, kontrola se týkala také jiných insolvenčních správců. Správu provozovny v době kontroly zajišťovala společnost Insolvence 2008 a.s. Dále soud zjistil, že v provozovně byl přítomen pan L. K., který dle svého vyjádření ve stejných úředních hodinách vykonával činnost na základě plné moci pro více insolvenčních správců a současně byl zaměstnancem společnosti Insolvence 2008, a který při kontrole telefonicky kontaktoval žalobce s žádostí o sdělení přístupového hesla ke spisům, přičemž kontrolujícím osobám vysvětlil, že takto postupuje vždy v jednotlivých případech.
- 16 Z dohody o provedení práce ze dne 10. 11. 2017 vyplývá, že L. K. měl na základě této dohody zejména poskytovat součinnost insolvenčního správce, pokud se nejedná o součinnost, kterou musí poskytovat správce osobně, proplácení částek určených pro jednotlivé věřitele dle pravomocného rozvrhového usnesení, umožňovat účastníkům insolvenčního řízení, tj. dlužníkovi a věřitelům, a kontrolnímu orgánu nahlédnout do seznamu přihlášených pohledávek a do dokladů, na jejichž základě byl sestaven, tj. přihlášek pohledávek (článek I., bod 2, dohody o provedení práce). V Článku VI, bodě 1, dohody o provedení práce je uvedeno, že „*Zaměstnavatel výslovně souhlasí s tím, že*

zaměstnanec bude vedle činnosti pro zaměstnavatele vykonávat výdělečnou činnost, která je shodná s předmětem činnosti zaměstnavatele, a to i pro další insolvenční správce“.

- 17 Ve správním spisu jsou dále založeny dohody o provedení práce uzavřené mezi panem L. K. a dalšími insolvenčními správci, s obdobným obsahem.
- 18 Z plné moci ze dne 10. 11. 2017, vyplývá, že žalobce zplnomocnil pana L. K. k zastupování v úředních hodinách v provozovně, a to mimo jiné k umožňování účastníkům insolvenčního řízení nahlédnout do seznamu přihlášených pohledávek a do podkladů, na jejichž základě byl sestaven, a k umožňování vyjádření dlužníka k přihlášeným pohledávkám.
- 19 Ze smlouvy o užívání provozovny insolvenčního správce a o poskytování souvisejících služeb uzavřené mezi společností Insolvence 2008 a žalobcem dne 29. 7. 2017 vyplývá, že společnost Insolvence 2008 se zavázala umožnit žalobci zřídit si provozovnu insolvenčního správce v prostorách, jejichž je nájemcem, přičemž ve vymezených úředních hodinách se zavázala pro žalobce prostřednictvím svého zaměstnance zajišťovat služby recepce spočívající především v zajištění chodu provozovny po technické a organizační stránce, základní telefonickou komunikaci a základní osobní komunikaci s návštěvníky provozovny, přejímání doručovaných zásilek a odnosu odesílaných zásilek k poštovní přepravě. Žalobce zároveň touto smlouvou vzal na vědomí, že provozovna je určena k užívání i ze strany jiných insolvenčních správců, a to i v průběhu úředních hodin (článek V. odst. 5 smlouvy).
- 20 Správní orgán 1. stupně vydal dne 19. 11. 2020 prvostupňové rozhodnutí, kterým rozhodl, že se žalobce dopustil přestupku dle § 36b odst. 1 písm. i) ZIS, jak je shrnuto v bodu 2 odůvodnění tohoto rozsudku. Žalobce podal dne 3. 12. 2020 proti prvostupňovému rozhodnutí rozklad.
- 21 Ministryně spravedlnosti v napadeném rozhodnutí po rekapitulaci prvostupňového správního řízení zejména uvedla, že insolvenční správce má jako zvláštní procesní subjekt samostatné postavení jak vůči dlužníkovi, tak vůči věřitelům. Platí pro něj proto, že je v řízení oprávněn jednat a vystupovat výlučně způsobem výslovně upraveným a předvídaným procesním předpisem. Ztotožnila se s prvostupňovým rozhodnutím, dle něž insolvenční správce reprezentuje veřejný zájem na zajištění řádného průběhu insolvenčního řízení a na co nejvyšším uspokojení věřitelů, aniž by byl některý z účastníků nespravedlivě poškozen či zvýhodněn, přičemž při výkonu funkce je insolvenční správce povinen dát tomuto zájmu přednost před zájmy vlastními či zájmy jiných osob. Činnost insolvenčního správce může vykonávat pouze osoba, která k tomu má příslušné oprávnění vyplývající z procesního předpisu (ustanovený insolvenční správce nebo ohlášený společník podle § 24 odst. 2 IZ). Pouze za účelem zajištění efektivního a hospodárného výkonu funkce zákon stanoví okruh dalších osob, které mohou jednat za insolvenčního správce. Těmito osobami, které mohou jednat podle pověření za insolvenčního správce jakožto procesní subjekt (na jeho účet), mohou být pouze zaměstnanci insolvenčního správce a dále také zaměstnanci dlužníka.
- 22 Ministryně měla za prokázané, že v případě první kontroly za žalobce jednaly jiné osoby než jeho zaměstnanci. Žalobce tedy porušil svou povinnost vykonávat funkci insolvenčního správce osobně, prostřednictvím svého zaměstnance nebo zaměstnance dlužníka.

- 23 K rozkladové námitce, že povinnost vykonávat činnost osobně či prostřednictvím zaměstnanců je upravena až v současné době účinném znění insolvenčního zákona, ministryně uvedla, že předmětnou novelou insolvenčního zákona bylo sice znění ustanovení reformulováno, ale jeho podstatný význam zůstal stejný, neboť insolvenční řízení je soudním či jiným řízením. Odkázala k tomu na odbornou literaturu. Shrnula, že žalobce porušil povinnost stanovenou insolvenčním zákonem závažným způsobem, neboť jeho postup odporuje smyslu a účelu předmětné zákonné úpravy. Napadeným rozhodnutím je žalobci nicméně kladeno za vinu, že svou povinnost porušoval opakovaně, nikoli závažným způsobem. Byla tak zvolena právní kvalifikace pro žalobce příznivější, než by odpovídalo okolnostem případu. Odmítla, že by pochybení bylo ryze formální. Žalobce podle ní ohrozil veřejný zájem na řádném výkonu činnosti insolvenčního správce, když připustil, aby za něj v provozovně vykonávaly činnost osoby, které k němu nejsou vázány zaměstnaneckým poměrem, ale pouze plnou mocí, která nezakládá srovnatelný výkon závislé práce s odpovídající úpravou vzájemných práv a povinností.
- 24 K druhé kontrole ministryně uvedla, že žalobce jednal prostřednictvím pana L. K. na základě dohody o provedení práce, přičemž dohoda o provedení práce v posuzovaném kontextu zakládá zaměstnanecký poměr. Ztotožnila se se správním orgánem 1. stupně, který poukázal na skutečnost, že L. K. v totožných úředních hodinách na totožném místě vykonával totožnou činnost i jako zaměstnanec společnosti Insolvence 2008, přičemž činnost insolvenčního správce současně vykonával pro minimálně dalších 26 insolvenčních správců a funkci insolvenčního správce vykonával současně v řízeních šesti insolvenčních správců, přitom ve všech těchto řízeních měl přístup k dokladům, na jejichž základě byl sestaven seznam přihlášených pohledávek, jakož i dalším dokumentům. Měla tedy za to, že pracovní právní vztah mezi žalobcem a L. K. byl pouze formální povahy, resp. že předmětná dohoda o provedení práce byla uzavřena pouze pro účely případné kontroly ze strany správního orgánu, aniž by kdy došlo k jejímu materiálnímu naplnění, když za výše uvedených okolností (současný výkon práce pro enormní množství subjektů ve stejném čase a na stejném místě) znemožňoval bezprostřední a přímé řízení zaměstnance a vykonávání nepřetržitého dohledu nad ním.
- 25 K rozkladové námitce, že zákon zaměstnanci nezakazuje mít více pracovních poměrů, zopakovala, že dohodu o provedení práce má za formální a účelovou. Podle ní pokud L. K. současně vykonával činnost jménem nejméně 26 insolvenčních správců a funkci jménem šesti insolvenčních správců a zároveň byl ještě zaměstnancem společnosti Insolvence 2008, nemohl být ani objektivně schopen mít plnou kontrolu nad osobami, které nakládají s dokumenty obsaženými v insolvenčním spise, když jen žalobce měl v době kontroly celkem 265 běžících insolvenčních řízení a obdobný počet běžících insolvenčních řízení lze uvažovat i u ostatních insolvenčních správců. Za dostatečné zajištění kontroly nad přístupem do insolvenčního spisu ministryně nepovažovala ani postup, kdy v případě potřeby žalobce přidělí osobě, které za něj zajišťuje činnost na provozovně, jednorázový přístup do spisu, když žalobce nemůže kontrolovat, ke kterým spisům jiných insolvenčních správců má tato osoba zároveň na provozovně přístup. Ministryně uvedla, že z provedených důkazů vyplývá, že žalobce byl od počátku srozuměn s tím, že pan L. K. nebude v totožných úředních hodinách zajišťovat výkon činnosti jen pro něj v jeho provozovně, ale zároveň i pro jiné insolvenční správce. Tím žalobce rezignoval na svou povinnost zajistit řádný výkon činnosti v provozovně. S ohledem na skutečnost, že v souvislosti s existencí provozovny má žalobce větší nápad insolvenčních případů, než kdyby provozovnu zřizenu neměl, nelze v rámci dohledové činnosti prováděné správním

orgánem 1. stupně tolerovat, aby byla formálně v týchž prostorách a případně též v týchž úředních hodinách zřízena provozovna desítek insolvenčních správců zároveň, aniž by byl zajištěn kontinuální řádný výkon činnosti v provozovně. Takový přístup totiž znevýhodňuje insolvenční správce, kteří vykonávají činnost v provozovně řádně a vynakládají na takový provoz úměrné finanční prostředky. Zároveň měla za to, že zjištěné smluvní nastavení neumožňuje vyloučit vznik střetu zájmu a porušení povinnosti mlčenlivosti. K rozkladové námitce neohlášení kontroly předem ministryně shodně se správním orgánem 1. stupně uvedla, že vzhledem k předmětu obou kontrol, tedy zjištění, jakým způsobem žalobce zajišťuje svoji činnost na provozovně a není-li zde v úředních hodinách osobně přítomen, prostřednictvím jakých osob a s jakou kvalitou tuto činnost vykonává, bránilo by informování žalobce před zahájením kontroly či v jejím průběhu jejímu účelu. Účelem kontroly je totiž zjistit reálnou situaci v provozovně a jejím předběžným ohlášením by mohl být tento účel zmařen.

Jednání před soudem

- 26 Při jednání konaném před Městským soudem v Praze dne 25. 1. 2023 účastníci řízení setrvali na svých procesních stanoviscích. Městský soud v Praze při jednání nedoplnil dokazování o důkazy navržené žalobcem v žalobě (výslech svědků M. Č. a L. K., účastnický výslech žalobce), neboť ve věci lze rozhodnout i bez doplnění dokazování. K tomu je nutno dodat, že při přezkoumání napadeného rozhodnutí soud nutně vycházel z obsahu správního spisu, neboť jeho povinností bylo mj. posoudit, zda skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, je se správním spisem v souladu a zda v něm má oporu (ust. § 76 odst. 1 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů - dále jen „s. ř. s.“). Pouze pro úplnost pak městský soud uvádí, že žalobce v žalobě navrhl kromě výše zmíněných důkazů i provedení některých listinných důkazů, nicméně městský soud ověřil, že předmětné listiny navržené žalobcem k důkazům jsou součástí správního spisu, tudíž nejsou předmětem dokazování při jednání před soudem.

Posouzení věci Městským soudem v Praze

- 27 Městský soud v Praze dle § 75 s. ř. s. přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, v rozsahu žalobou tvrzených bodů nezákonnosti, kterými je vázán, podle skutkového a právního stavu ke dni vydání žalobou napadeného rozhodnutí.
- 28 Při posouzení věci vyšel soud zejména z následně uvedené právní úpravy.
- 29 Podle § 36 odst. 1 ZIS ministerstvo vykonává dohled nad insolvenčními správci a hostujícími insolvenčními správci.
- 30 Podle § 36 odst. 2 písm. c) ZIS ministerstvo dohlíží nad tím, zda insolvenční správce a hostující insolvenční správce plní povinnosti stanovené insolvenčním zákonem.
- 31 Podle § 36b odst. 1 písm. i) téhož zákona se insolvenční správce dopustí přestupku tím, že při výkonu funkce insolvenčního správce závažným způsobem poruší nebo opakovaně porušuje povinnost stanovenou insolvenčním zákonem.

- 32 Podle § 36 odst. 1 IZ je insolvenční správce povinen při výkonu funkce postupovat svědomitě a s odbornou péčí; je povinen vyvinout veškeré úsilí, které lze po něm spravedlivě požadovat, aby věřitelé byli uspokojeni v co nejvyšší míře. Společnému zájmu věřitelů je povinen dát při výkonu funkce přednost před zájmy vlastními i před zájmy jiných osob.
- 33 Podle § 40 odst. 3 IZ, ve znění účinném do 31. 5. 2019, insolvenční správce může pověřit svého zaměstnance i zaměstnance dlužníka, aby za něho jednal v soudních a jiných řízeních; tím není dotčena jeho odpovědnost podle tohoto zákona.
- 34 Městský soud v Praze o podané žalobě uvážil následovně.
- 35 Městský soud v Praze úvodem podotýká, že rozhodnutími správních orgánů byl žalobce shledán vinným z přestupku spočívajícího v opakovaném porušení povinnosti stanovené insolvenčním zákonem, konkrétně povinnosti insolvenčního správce postupovat při výkonu funkce insolvenčního správce svědomitě a s odbornou péčí. Z uvedeného vyplývá, že tomu, aby byl žalobce shledán vinným, nepostačí jediné zjištěné porušení povinnosti žalobcem; v řízení musí být spolehlivě zjištěno porušení povinnosti alespoň dvakrát (opakovaně). Žalobci přitom byly vytčeny právě dva skutky.
- 36 Městský soud v Praze se nejprve zabýval skutkem zjištěným při druhé kontrole v provozovně č. 2, kde žalovaný žalobci vytkl, že žalobce za sebe nechal vykonávat funkci pana L. K., který byl zároveň zaměstnancem společnosti Insolvence 2008 a.s., tedy třetího subjektu, přičemž současně v době úředních hodin tento zaměstnanec vykonával činnost pro nejméně 26 insolvenčních správců a funkci přinejmenším pro 6 insolvenčních správců, v rámci jejichž řízení měl přístup k dokladům, na jejichž základě byl sestaven seznam přihlášených pohledávek, jakož i k dalším dokumentům.
- 37 Z odůvodnění napadeného rozhodnutí a z obsahu správního spisu vyplývá, že podkladem pro vydání rozhodnutí správních orgánů byl zejména příslušný protokol o kontrole, dále smlouva o užívání provozovny insolvenčního správce a poskytování souvisejících služeb uzavřená mezi žalobcem a společností Insolvence 2008 a dohody o provedení práce uzavřené jednak mezi žalobcem a jeho zaměstnancem (L. K.) a jednak mezi dalšími insolvenčními správci a dotčeným zaměstnancem. Z uvedených podkladů žalovaný dovodil, že smlouva mezi žalobcem a jeho zaměstnancem byla pouze formální a neumožňovala řádný výkon činnosti v provozovně.
- 38 Městský soud v Praze má za to, že závěr správních orgánů, podle kterého je dohoda o provedení práce uzavřená mezi žalobcem a jeho zaměstnancem toliko formální, nemá oporu ve shromážděných podkladech a provedeném dokazování. K uvedenému závěru správní orgán 1. stupně v prvostupňovém rozhodnutí konstatoval, že dohoda byla uzavřena pouze pro účely případné kontroly ze strany správních orgánů, aniž by došlo k jejímu materiálnímu naplnění, když současný výkon práce pro enormní množství subjektů ve stejném čase a na stejném místě znemožňoval bezprostřední a přímé řízení zaměstnance a vykonávání nepřetržitého dohledu nad ním. S uvedeným závěrem se ministryně zcela ztotožnila, když pouze doplnila, že žalobce byl od počátku srozuměn s tím, že dotčený zaměstnanec nebude v úředních hodinách zajišťovat výkon činnosti jen pro něj v jeho provozovně, ale i pro jiné insolvenční správce, a tedy v dotčených provozovnách nemohl být zajištěn kontinuální řádný výkon činnosti.

- 39 Dle náhledu soudu z napadeného rozhodnutí, stejně jako z prvostupňového rozhodnutí nikterak nevyplývá, na základě jakých skutečností a důkazů a jakou úvahou správní orgány dospěly k závěru o formálnosti posuzované dohody o provedení práce, respektive skutečnosti, že současný výkon práce pro víc subjektů ve stejném čase a na stejném místě vylučoval bezprostřední a přímé řízení zaměstnance a vykonávání nepřetržitého dohledu nad ním ze strany zaměstnavatele, a tedy řádný výkon insolvenčního správce. Napadené rozhodnutí tak je nepřezkoumatelné, když není zřejmé, jakým způsobem správní orgány k uvedenému závěru dospěly.
- 40 Městský soud v Praze k tomu v obecné rovině podotýká, že sama skutečnost, že zaměstnanec současně vykonává práci pro více zaměstnavatelů, ve své podstatě nevyklučuje možnost bezprostředního a přímého řízení zaměstnance příslušnými zaměstnavateli a vykonávání dohledu nad ním. Otázka, zda výkon práce zaměstnance pro více zaměstnanců vylučuje možnost řízení zaměstnance a vykonávání dohledu, se nutně odvíjí od posouzení zejména následujících otázek, (1) jaké činnosti zaměstnanec na příslušné provozovně obvykle vykonává pro zaměstnavatele, (2) jakým způsobem je zaměstnanci práce zaměstnavatelem přidělována, (3) zda existuje obecný popis postupu zaměstnance od příslušného zaměstnavatele, (4) jakým postupem je výkon přidělené práce příslušným zaměstnavatelem kontrolován a (5) jaké opatření zaměstnavatel přijal za účelem předejití případnému střetu zájmů mezi ostatními zaměstnavateli. Teprve po zodpovězení zejména výše uvedených otázek může být jednoznačně učiněn závěr, zda je zaměstnanec odpovídajícím způsobem řízen a zda je nad ním vykonáván příslušný dohled. V této souvislosti dle náhledu soudu není bez významu, že žalobcův zaměstnanec do protokolu o kontrole uvedl, že dlužníci chodí na provozovnu jen v případě, že se zde koná přezkum, jinak dlužníci a věřitelé na provozovnu nechodí (str. 2 Protokolu o kontrole ze dne 21. 3. 2018).
- 41 Městský soud v Praze dále konstatuje, že podkladem k závěru, že žalobcův zaměstnanec nebyl odpovídajícím způsobem řízen a že žalobce nad ním nevykonával dohled, a tedy že nebyl zajištěn řádný výkon insolvenčního správce, nemůže být pouze protokol o kontrole. Z uvedeného protokolu totiž vyplývá, že žalobcův zaměstnanec byl v době kontroly přítomný na příslušné provozovně a poté, kdy kontrolní orgán vznesl svůj požadavek na nahlédnutí do podkladů pro insolvenční řízení vedených v elektronické podobě, zaměstnanec odpovídajícím způsobem konal a kontrolnímu orgánu umožnil nahlédnout do příslušných podkladů. Konkrétně zaměstnanec kontaktoval žalobce s dotazem, zda mohou být dokumenty kontrolnímu orgánu zpřístupněny, a poté kdy žalobce telefonicky souhlasil s nahlédnutím do příslušných podkladů a sdělil zaměstnanci jednorázové přístupové údaje, umožnil tento zaměstnanec kontrolnímu orgánu do podkladů nahlédnout. Z výše uvedeného tedy vyplývá, že žalobcův zaměstnanec konal na základě pokynu žalobce, respektive pod jeho dohledem. V této části tak protokol o kontrole neskýtá žádný podklad pro výše uvedený závěr správních orgánů.
- 42 Městský soud tedy uzavírá, že závěr žalovaného o tom, že žalobce se vytčeným jednáním dopustil porušení povinnosti postupovat při výkonu funkce svědomitě a s odbornou péčí a vykonávat funkci insolvenčního správce osobně nebo prostřednictvím zaměstnanců svých či zaměstnanců dlužníka, nemá oporu v obsahu správního spisu a není přezkoumatelný.
- 43 Uvedený závěr již sám o sobě postačuje ke zrušení napadeného rozhodnutí, neboť žalovaný potrestal žalobce za opakované porušování povinnosti stanovené insolvenčním zákonem, a k naplnění skutkové podstaty je tedy třeba, aby bylo prokázáno porušení obou

vytčených skutků. V opačném případě by zjištěný skutkový stav nesvědčil o opakování závadového jednání.

- 44 Městský soud se přesto zabýval i skutkem zjištěným při první kontrole v provozovně č. 1. Městský soud připomíná, že žalovaný žalobci ve výroku napadeného rozhodnutí vytkl, že žalobce za sebe nechal vykonávat funkci paní S. V. a pana M. Č., tedy osoby, které jej zastupovaly na základě udělené plné moci. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný vytčený skutek upřesnil tak, že oba jmenovaní vykonávali v předmětné provozovně v úředních hodinách za žalobce funkci insolvenčního správce a činnost insolvenčního správce, při kontrole umožnili kontrolujícím osobám nahlédnout do seznamu pohledávek přihlášených do insolvenčního řízení, a do dokladů, na základě nichž byl sestaven, přičemž M. Č. žalobce při těchto činnostech zastupoval na základě plné moci, kterou byl mimo jiné pověřen umožňovat účastníkům insolvenčního řízení nahlédnout do seznamu přihlášených pohledávek a do dokladů, na základě nichž byl sestaven, a umožňovat vyjádření dlužníka k přihlášeným pohledávkám.
- 45 Uvedená skutková zjištění soud konfrontoval s obsahem správního spisu a musí konstatovat, že závěry žalovaného o skutkovém stavu nemají oporu ve spisovém materiálu. Především ve správním spisu není založena plná moc udělená žalobcem pro paní S. V., ani z žádného dokumentu (například z Úředního záznamu o provedené kontrole ze dne 11. 10. 2017 či z Protokolu o kontrole ze dne 23. 10. 2017) či z vyjádření samotné paní S. V. nebo z tvrzení žalobce nelze dovodit, že by taková plná moc vůbec kdy byla udělena. Ve výroku napadeného rozhodnutí je však žalobci mimo jiné vytčeno, že se nechal zastupovat paní S. V. na základě udělené plné moci. Z dokumentace založené ve správním spisu (Úřední záznam o provedené kontrole ze dne 11. 10. 2017 a Protokol o kontrole ze dne 23. 10. 2017) dále vyplývá, že při kontrole v provozovně pověřená osoba neumožnila kontrolujícím osobám nahlédnout do seznamu pohledávek přihlášených do příslušného insolvenčního řízení. Odůvodnění napadeného rozhodnutí však obsahuje opačné tvrzení, tj. že pověřené osoby nahlédnutí do seznamu pohledávek umožnily. Městský soud zmiňuje i rozpor v označení kontrolované osoby v Úředním záznamu o provedené kontrole ze dne 11. 10. 2017, kdy kvůli škrtům a přepisu některých předtištěných údajů v dokumentu není ve výsledku jednoznačně specifikováno, jakou osobu vlastně správní orgán kontroloval.
- 46 K tomu městský soud uvádí, že zejména ve výroku správního rozhodnutí musí být vytčený skutek vymezen dostatečně přesně. Smyslem přesného vymezení skutku ve výroku rozhodnutí, kterým je obviněný uznán vinným ze spáchání přestupku, je, aby jeho jednání nebylo zaměnitelné s jiným jednáním a aby byly řádně vymezeny rozhodné okolnosti z hlediska posouzení překážky litispendence, dodržení zásady ne bis in idem, překážky věci rozhodnuté, z hlediska vymezení okruhu dokazování a pro zajištění práva na obhajobu (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 1. 2015, č.j. 9 As 214/2014-48, či ze dne 25. 6. 2015, č.j. 9 As 290/2014-53). Identifikace skutku slouží především k vědomosti pachatele o tom, čeho se měl dopustit a za jaké jednání je sankcionován; řádně formulovaný výrok - v něm na prvním místě konkrétní popis skutku je nezastupitelnou částí rozhodnutí.
- 47 V posuzovaném případě žalovaný těmito zásadám nedostál, neboť jeho závěry o vytčeném skutku nemají oporu v provedeném dokazování. Jeho závěry tak není možné přezkoumat. Zejména není možné posoudit, zda žalobce pověřil k zastupování v provozovně pouze pana M. Č., nebo i paní S. V., jaký rozsah mělo její pověření atd., dále není možné uvážit o činnosti pověřených osob (pověřené osoby) v dotčené provozovně č. 1, když nebylo

postaveno najisto, zda pověřené osoby (pověřená osoba) umožnily či neumožnily kontrolujícím osobám nahlédnout do seznamu pohledávek přihlášených do příslušného insolvenčního řízení.

- 48 Městský soud pro úplnost podotýká, že nepřezkoumatelnost rozhodnutí je natolik závažnou vadou, že k ní soud přihlíží i bez námítky z úřední povinnosti.
- 49 Protože městský soud shledal, že rozhodnutí žalovaného je nepřezkoumatelné, neboť z něj není patrno, na základě jakých skutečností a podkladů dospěl žalovaný k závěru, že smlouva mezi žalobcem a jeho zaměstnancem je pouze formální a neumožňuje řádný výkon činnosti insolvenčního správce v dotčené provozovně č. 2, a dále z důvodu nedostatečných skutkových zjištění při kontrole v provozovně č. 1, které nemají oporu ve správním spisu, nezabýval se již zbývajícími žalobními námitkami, neboť by to bylo předčasné.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

- 50 Městský soud v Praze tedy žalobou napadené rozhodnutí zrušil pro vady řízení podle § 76 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s., proto, že rozhodnutí žalovaného je nepřezkoumatelné a dále proto, že skutkový stav, který vzal žalovaný za základ napadeného rozhodnutí, vyžaduje zásadní doplnění, a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. S ohledem na to, že stejnou vadou trpí i prvostupňové rozhodnutí, zvolil soud hospodárnější postup a dle ust. § 78 odst. 3 s. ř. s. zrušil i prvostupňové rozhodnutí.
- 51 O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl plný úspěch žalobce a soud proto uložil žalovanému povinnost zaplatit mu ve stanovené lhůtě náhradu nákladů řízení. Náklady žalobce představuje zaplacený soudní poplatek ve výši 3.000 Kč a náklady související s právním zastoupením žalobce advokátem. Tyto jsou tvořeny jednak odměnou za tři úkony právní služby (převzetí zastoupení, sepsání žaloby, účast na jednání před soudem), přičemž sazba odměny za jeden úkon právní služby činí dle advokátního tarifu – vyhlášky č. 177/1996 Sb. částku 3.100 Kč (§ 6 odst. 1, § 7 a § 9 odst. 4 písm. d) cit. vyhlášky). Náklady právního zastoupení žalobce jsou dále tvořeny třemi paušálními částkami ve výši 300 Kč (§ 13 odst. 4 cit. vyhlášky). Celková výše nákladů, které žalobci v tomto řízení vznikly, činí 13.200 Kč. Soud proto uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení v této výši, a to ve stanovené lhůtě do rukou právního zástupce žalobce.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 25. ledna 2023

JUDr. Ladislav Hejtmánek
předseda senátu